Diamond Mountain University
Depth Course 5: Setting Fire to Your Meditation, Part II

Reading Two: No Unchanging Cause

The following translation is an exerpt from Master Kamalashila's text on meditation., called Bhavana Krama, or The Steps of Meditation. Master Kamalashila wrote three such books on meditation, all with the same title, the one we are using is the middle one. This work can be found in Tibetan in the ACIP database, TD3915, folios 28B-29A.

****

རིགས་པས་བརྟག་པར་བྱས་ན་ལུང་གི་དོན་གུད་དུ་བགྲི་མི་ནུས་ཏེ། དེ་བས་ན་རིགས་པས་སོ་སོར་བརྟག་པར་བྱའོ། །

युक्त्या हि स्थिरीकृतस्यागमार्थस्यान्यैर् अपोहितुम् अशक्यत्वात्।

From there, if we then proceed with a logical analysis, we can reach the meaning of these texts without getting lost in the words. Thus it is essential to explore this point through logic as well.

དེ་ལ་རིགས་པ་མདོར་བརྗོད་པར་བྱ་སྟེ།

अतो युक्त्यापि प्रत्यवेक्षणीयम्।

So now we shall go through the logical proofs for this position.

དངོས་པོ་རྣམས་ཀྱི་སྐྱེ་བ་རྒྱུ་མེད་པ་ལས་འབྱུང་བ་ཞིག་གམ། རྒྱུ་ཡོད་པ་ལས་འབྱུང་བ་ཞིག་ཏུ་འགྱུར་གྲང་ན། རེས་འགའ་བ་ཡིན་པར་སྣང་བའི་ཕྱིར་རྒྱུ་མེད་པ་ལས་འབྱུང་བ་མ་ཡིན་ཏེ།

རྒྱུ་ལ་མི་ལྟོས་པར་བྱེ་བྲག་མེད་པའི་ཕྱིར་སྐྱེ་བའི་དུས་བཞིན་དུ་རྟག་ཏུ་ཐམས་ཅད་དངོས་པོ་རྣམས་ཅིའི་ཕྱིར་མི་འབྱུང་།

तत्र संक्षेपतो युक्तिर् उच्यते। उत्पादो भावानाम् अहेतुको वा स्यात् सहेतुको वा। न तावद् अहेतुकः कादाचित्कत्वदर्शनात्। कारणानपेक्षा हि विशेषाभावाद् उत्पादकालवत् सदा सर्वत्रैव च भावाः किं न भवेयुः।

There are two possibilities: the beginning of any working thing is either something that occurs without a cause, or something that occurs with a cause. Now these things can't occur without a cause, because we can see that they are intermittant. And then why wouldn't all of them be cropping up everywhere all the time, just as they do when they start? Because if a thing wasn't relying on a cause, there could be no such distinctions.

དངོས་པོ་མེད་པའི་དུས་དང་ཡང་བྱེ་བྲག་མེད་པས་སྐྱེ་བའི་དུས་ན་ཡང་འབྱུང་བར་མི་རིགས་སོ། །དེ་ལྟར་རེ་ཞིག་རྒྱུ་མེད་པ་ལས་འབྱུང་དུ་མི་རུང་ངོ། །

अभावकालाद् अविशेषाद् वा उत्पादकाले ऽपि नैव भवेयुः। एवं तावन् न निर्हेतुको युक्तः।

It would even be impossible for a working thing to occur when it does start, since now there would be no distinction between that time and the time when it had not yet started. So for the moment let us agree—it would be illogical for things to occur without a cause.

རྒྱུ་ཡོད་པ་ལས་འབྱུང་བའང་མ་ཡིན་ཏེ། །འདི་ལྟར་མུ་སྟེགས་ཅན་རྣམས་ཀྱིས་དབང་ཕྱུག་ལ་སོགས་པ་རྟག་པ་རྒྱུར་བཏགས་པ་དེ་ལས་ཀྱང་དངོས་པོ་རྣམས་མི་སྐྱེ་སྟེ། རིམ་གྱིས་འབྱུང་བར་

སྣང་བའི་ཕྱིར་རོ། །རྒྱུ་མ་ཚང་བ་མེད་པའི་འབྲས་བུ་ནི་རིམ་གྱིས་འབྱུང་བ་མི་རིགས་ཏེ། ལྟོས་པ་མེད་པའི་ཕྱིར་རོ། །

नापि सहेतुकः। तथा हि यस् तावद् ईश्वरादिस् तीर्थिकैर् नित्यो हेतुः कल्पितस् ततो भावा न जायन्ते क्रमेणोत्पाददर्शनात्। न त्वविकलकारणस्य क्रमेणोत्पादो युक्तो निरपेक्षत्वात्।

Yet neither can things arise by means of a cause. Let's first examine the view of the Tirthakas. They attribute everything to an unchanging cause such as God. However, working things can't start from this unchanging cause, because it is obvious that they gradually evolve into existence. If all the causes for producing the end result of a thing were already complete, it would be illogical for that thing to grow up gradually, since there could be no later basis to rely on.

[Note: The word "Mutekpa" in Tibetan or "Tirthaka" in Sanskrit refers to those sects of non-Buddhists who believed in an eternal, unchanging self.]

དབང་ཕྱུག་ལ་སོགས་པ་བདག་ཉིད་ལ་མཐུ་ཡོད་པ་ནི་གཞན་ལ་ལྟོས་པ་མེད་དེ། རྟག་པ་ཡིན་པས་དེ་ལ་གཞན་དག་གིས་ཕན་གདགས་མི་དགོས་པའི་ཕྱིར་རོ། །ཕན་མི་འདོགས་པ་ལ་ལྟོས་པར་ཡང་མི་རུང་ངོ། །

नापीश्वरादेः स्वयं समर्थस्य परापेक्षा। नित्यत्वेन परैर् अनुपकार्यत्वात्। अनुपकारिणि चापेक्षायोगात्।

Beings such as God, who are supposed to hold all power existent within themselves, could not then depend upon other factors. For since they are unchanging, any contribution from an outside factor is useless to them. And it would be illogical for them to rely on something which cannot help them.

དེ་བས་ན་དབང་ཕྱུག་ལ་སོགས་པ་ནུས་པ་ཐམས་ཅད་ཀྱིས་སྟོང་པའི་ཕྱིར་མོ་གཤམ་གྱི་བུ་ལ་སོགས་པ་བཞིན་དུ་ངོ་བོ་ཉིད་མེད་པ་ཁོ་ན་ཡིན་ནོ། །

अत एवेश्वरादीनां सर्वसामर्थ्यशून्यत्वाद् वन्ध्यापुत्रादिवन् निःस्वभावत्वम् एव ।

Thus, beings like God are devoid of any ability to function, and so they are like the child of a barren woman, or other such metaphors—completely without any actual substance.

དངོས་པོ་ནི་དོན་བྱེད་ནུས་པའི་མཚན་ཉིད་ཡིན་ན་དེ་དག་ནི་གང་དུ་ཡང་འབྲས་བུ་རིམ་གྱིས་སྐྱེད་ཀྱང་མི་ནུས་ཏེ། གོང་དུ་བརྟགས་པ་ཡིན་ནོ། །

अर्थक्रियासमर्थत्वाद् वस्तुनः। तेषां क्वचिद् अपि कार्ये न क्रमेण सामर्थ्यं यथा विचारितम्।

And since the definition of a working thing is the ability to perform a function, and these beings can't produce anything at all, then it would also be completely impossible for them to create anything gradually either. We've gone through this logic before.

ཅིག་ཅར་ཡང་མི་སྐྱེ་སྟེ། འདི་ལྟར་འབྲས་བུ་ཐམས་ཅད་ཅིག་ཅར་བསྐྱེད་ནས། ཕྱིན་ཆད་ཀྱང་གལ་ཏེ་དེ་ཁོ་ན་བཞིན་དུ་དེ་ཉིད་བསྐྱེད་ནུས་ན་ནི་དེའི་ཚེ་ནུས་པའི་རང་བཞིན་རྗེས་སུ་འཇུག་པས་སྔ་མ་བཞིན་དུ་འབྲས་བུ་སྐྱེ་བར་འགྱུར་རོ། །རྗེས་སུ་མི་འཇུག་ན་ནི་སྔ་མའི་ངོ་བོ་ཉིད་བོར་བས་མི་རྟག་པར་འགྱུར་རོ། །

नापि यौगपद्येन। तथा हि सर्वकार्यं सकृद् उत्पाद्योत्तरकाले ऽपि यद्युत्पत्ति समर्थ एवासौ तदा पुनर् अपि समर्थस्वभावानुवृत्तौ पूर्ववत् कार्योत्पत्तिप्रसंगः। अननुवृत्तौ वा पूर्वस्वभाव परित्यागाद् अनित्यत्वप्रसंगः।

Nor could these working things grow all at once. Imagine a Being who has instantaneously created all the end results in this way. They would also be able to create these same things in just the same way from that point onward. And then, since the nature of their power was continual, these results would keep springing up just like before. And if that didn't happen, then God would be changing, since he would have lost a quality which he had possessed before.

དེ་བས་ན་རྟག་པ་ཞེས་བྱ་བའི་དངོས་པོ་གང་ཡང་མེད་དོ།། དེ་ཉིད་ཀྱི་ཕྱིར་བཅོམ་ལྡན་འདས་ཀྱིས་བཀའ་སྩལ་པ།

तस्मान् न नित्यं नाम किंचिद् वस्तु विद्यते। अत एवोक्तं भगवता।

Thus, there *is* no kind of working thing which we can say is unchanging. And it is for this very reason that the Conqueror spoke:

བློ་གྲོས་ཆེན་པོ་འདི་ལྟ་སྟེ། ནམ་མཁའ་དང་། འགོག་པ་དང་། མྱ་ངན་ལས་འདས་པ་ལ་སོགས་པ་མ་བྱས་པའི་དངོས་པོར་མངོན་པར་ཞེན་ཅིང་སྒྲོ་འདོགས་པ་ནི་མེད་པ་ལས་སྒྲོ་འདོགས་པ་ཡིན་ནོ་ཞེས་སོ། །

असत्समारोपः पुनर्। महामते।
आकाशनिरोधनिर् वाणाकृतकभावाभिनिवेशसमारोपः। इति।

O You of Great Intellect, it is like this: to believe that a thing such as empty space, or cessations, or passing beyond grief is a working thing which was not produced by anything is to attach yourself to a thing that does not exist.

The following translation is a selection from Je Tsongkapa's middle-length text on the Steps of the Path, entitled Lam Rim Dring, *where he explains a quotation from the* King of Concentration Sutra. *This Tibetan text can be found in the ACIP database, S5393, folios 368A-368B. The King of Concentration Sutra itself is presently being input by ACIP and has yet to receive a reference number; this passage can be found in chapter 7, verse 5 in the Mithila Institute edition of the Sanskrit text.*

****

Which Sutras Are Literal?

བློ་གྲོས་མི་ཟད་པས་བསྟན་པ་ལས།

As it is stated in "The Chapter Taught by Neverending Wisdom":

མདོ་སྡེ་གང་དག་སྟོང་པ་ཉིད་དང་མཚན་མ་མེད་པ་དང་སྨོན་པ་མེད་པ་དང་མངོན་པར་འདུ་བྱེད་པ་མེད་པ་དང་སྐྱེ་བ་མེད་པ་དང་མ་སྐྱེས་པ་དང་སེམས་ཅན་མེད་པ་དང་སྲོག་མེད་པ་དང་གང་ཟག་མེད་པ་དང་བདག་པོ་མེད་པ་རྣམ་པར་ཐར་པའི་སྒོ་སྟོན་པ་དེ་དག་ནི་ངེས་པའི་དོན་ཞེས་བྱའོ། །

> Those sutras which we identify to be "literal" are any which take us through the doors to liberation—emptiness, devoid of any characteristic, that which is beyond wish, uncreated and unborn, with no beginning, where there exists no being or creature or person, and where none is master.

ཞེས་བདག་མེད་པ་དང་སྐྱེ་བ་མེད་པ་སོགས་སྤྲོས་པ་རྣམ་པར་བཅད་པའི་ཚུལ་གྱིས་སྟོན་པ་རྣམས་ངེས་དོན་དང་བདག་ལ་སོགས་པ་སྟོན་པ་དྲང་དོན་དུ་གསུངས་པས། བདག་མེད་པ་དང་སྐྱེ་བ་མེད་པ་སོགས་དོན་དམ་དང་། སྐྱེ་བ་སོགས་ཀུན་རྫོབ་ཡིན་པར་ཤེས་པར་བྱའོ། །

This quotation is telling us that those sutras which teach the way of cutting off all elaboration, such as the absence of a "self" or the fact that things don't start, are literal. And those which talk of a self and so forth are figurative. Thus, we must realize that the lack of a "self," or fact that things don't start, and all the rest are ultimate reality; and any kind of starting and so forth belongs to deceptive reality.

ཏིང་ངེ་འཛིན་གྱི་རྒྱལ་པོ་ལས་ཀྱང་།

As it was stated in the sutra, *King of Concentration*:

།སྟོང་པ་བདེ་བར་གཤེགས་པས་བཤད་པ་ལྟར།
།ངེས་དོན་མདོ་སྡེ་དག་གི་བྱེ་བྲག་ཤེས།
།གང་ལས་སེམས་ཅན་གང་ཟག་སྐྱེས་བུ་བསྟན།
།ཆོས་དེ་ཐམས་ཅད་དྲང་བའི་དོན་དུ་ཤེས།
།ཞེས་གསུངས་སོ། །

नीतार्थसूत्रान्तविशेष जानति यथोपदिष्टा सुगतेन शून्यता ।
यास्मिन् पुनः पुद्गल सत्त्व पूरुषो नेयार्थता जानति सर्वधर्मान् ॥५ ॥

Figure out the mark of the literal sutras—
Emptiness, as it was taught to us
By Those Who've Gone to Bliss.
Figure out which ones are figurative—
All those works which talk of
A living being, or a person, or a man.

The following verses are taken from a secret practice text which outlines the method for reaching the Holy Angel of Diamond (VajraYogini), compiled by Pabongka Rinpoche. This Tibetan text can be found in the ACIP database, S0046, folios 24B-25B.

****

།ཁྱེད་ནི་སེམས་ཉིད་སྟོང་པའི་རང་རྩལ་ཏེ།

You are the flux of Very Mind and Emptiness...

།བདག་གིས་ཇི་ལྟར་བཙལ་ཡང་འཕགས་མ་ཁྱོད།
།བདེན་པར་གྲུབ་པའི་ངེས་པ་མ་རྙེད་ནས།

No matter how I seek my Lady of Realization,
I cannot find in You anything that is truly real...

...བདེན་པས་སྐྱོངས།

By the might of truth, save me.